

паралельна законотворчість, інкорпорація, адаптація, легітимація. Безперечно, відсутність єдності в термінології, позначення різними термінами одного й того ж процесу, і навпаки – одним терміном різних процесів негативно впливають на розвиток юридичних досліджень із цього питання.

Література:

1. Плавич С. В. Удосконалення і розвиток законодавства України в умовах трансформації суспільства [Текст]// Проблеми державотворення і правотворення в умовах модернізації України: збірник матеріалів Всеукраїнської наукової конференції молодих вчених, присвяченої 20-й річниці незалежності України/ відп. ред. д-р політ. наук В. П. Горбатенко. – К.: Інститут держави і права імені В.М. Корецького НАН України, 2011. – С. 150-151.
2. Плавич В. П. Теоретико-методологічний та філософсько-правовий аналіз правотворчості: наукові реалії сучасності [Текст]: [монографія] / В. П. Плавич. – Одеса: Астропринт, 2017. – 2017. – С. 331.

Р. С. Притченко

ст. викладач

СУЧАСНЕ РОЗУМІННЯ ЮРИДИЧНОЇ ПРАКТИКИ

Юридична практика, як родова категорія, являє собою структурну ланку соціальної практики, як типової категорії, залучену в правову систему суспільства й в процес правового регулювання. Юридична практика сприяє інтеграційним процесам у правовій системі суспільства, зв'язує суб'єктивні права і юридичні обов'язки, нормативні приписи й прийняті на їхній основі рішення. Юридична практика відіграє істотну роль у забезпеченні розвитку й функціонування правової системи, сприяє юридичній зміні існуючих суспільних відносин. Юридичну практику слід бачити там, де люди ухвалюють рішення щодо прав і обов'язків.

Юридична практика по своїй природі охоплює такі стадії, як пізнання правової дійсності і її перетворення на основі отриманої інформації, накопиченого досвіду. У ході юридичної практики здійснюються пізнавальні процеси, спрямовані на розуміння й пояснення змін, що відбуваються при регулюванні реальних суспільних відносин.

Незважаючи на величезний соціально-корисний потенціал юридичної практики, дотепер у науковій літературі є декілька точок зору із приводу сутнісно-змістовних характеристик даної категорії.

Суть першої точки зору в тому, що одні вчені ототожнюють юридичну практику з юридичною діяльністю в цілому. Говорячи про те, що «юридична практика охоплює всю предметно-практичну діяльність суспільства й держави по створенню норм права і їх переводу на рівень конкретних правовідносин» [3, с. 115].

Іншої точки зору дотримуються ті, які розмежовують ці два поняття, відносячи до юридичної практики тільки певні підсумки, об'єктивний досвід правової діяльності. Вони говорять про те, що необхідно «суворо розрізнати практику як конкретну організаторську діяльність в області права й практику як підсумок, результат цієї діяльності. Перша – це сфера фактичного життя права, основа наукового пізнання, що надає йому зміст і цінність; друга – один зі специфічних правових феноменів, що включається в правове регулювання. Хоча об'єктивний досвід реалізації права й відображає практику в першому із зазначених значень, – це все-таки не сама по собі діяльність, а її підсумок, результат» [1, с. 341].

Третя точка зору – це коли будь-який вид юридичної практики розглядається в нерозривній єдності правової діяльності й сформованого на її основі соціально-правового досвіду [2, с. 8].

Критика двох перших точок зору очевидна, тому що помилковість цих позицій впливає з їхньої категоричності.

У першому випадку, з поняття юридичної практики виключається такий важливий її елемент, як юридичний досвід, у другому – результати й досвід відмежовуються від самої юридичної діяльності, без врахування того, що перетворення правової сфери відбувається в процесі як раз діяльності, при здійсненні конкретних правових дій і операцій.

Дані критичні зауваження дозволяють нам виділити такі важливі сутнісні компоненти юридичної практики, як соціально-правовий досвід, що являє собою певний навик здійснення юридичних операцій і застосування юридичних засобів та юридичну діяльність як виконання певних юридичних операцій і застосування певних юридичних засобів.

Таким чином, юридичну практику можна визначити, як опосередковувану правом, офіційну діяльність компетентних органів і осіб, що породжує юридичні наслідки, здійснювану на основі накопиченого соціально-правового досвіду й спрямовану на одержання формально вираженого результату, що вносить новизну в механізм правового регулювання й позитивні зміни в громадське життя.

Юридична практика тією чи іншою мірою повинна забезпечуватися заходами матеріального, організаційного, кадрового, наукового й іншого характеру.

Література:

1. Алексеев С. С. Общая теория права [Текст] / С.С. Алексеев. – М.: Юрид. лит., 1981. – Т.1. – 361 с.
2. Палагина Е. Н. Функции юридической практики [Текст]: автореф. дис... канд. юрид. наук: 12.00.01 «Теория и история права и государства; история правовых учений»/ Е. Н. Палагина – Саратов : Сарат. гос. акад. права, 2003. – 26 с.
3. Сырых В. М. Логические основания общей теории права: в 2 т. Т.1: Элементный состав [Текст]/ В. М. Сырых – М.: Юридический дом «Юстицинформ», 2001. – 528 с.